

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: **K. S.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23. 2. 2021,
č. j. 16747/2021/ODSH/16,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 19. 9. 2020, č. j. MUMT 27572/2020, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce

dopustil tým, že dne 27. 7. 2019 v době mezi 09:45 a 10:00 hodin řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, reg. zn. X v obci Moravská Třebová, jízdu dokončil v ulici Tyršova před domem č.p. 11, když poté co byl pro jinou protiprávní činnost zadržen na PCR před umístěním do cely orientačně testován na přítomnost jiné návykové látky testem DrugWipe 5 SP s pozitivním výsledkem na THC. Po následném odborném lékařském vyšetření byla žalobci v těle zjištěna přítomnost psychotropní látky delta-9-tetrahydrokanabinol v koncentraci 3,1 ng/ml. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců, zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce byl k jednání u správního orgánu I. stupně předvolán včas a řádně. Žalobce uvádí, že dne 4. 7. 2020 odjel na dovolenou do Chorvatska, přičemž z dovolené se vrátil dne 28. 7. 2020, a tudíž nebyl schopen se k jednání konané dne 29. 7. 2020 dostavit. Z tohoto důvodu se řádně omluvil z jednání, nicméně jednání odročeno nebylo, což je pochybením správního orgánu I. stupně, které však žalovaný potvrdil. Argumentace žalovaného nemá oporu ve zjištěných skutečnostech ani v zákoně. Jistě není povinností žalobce se aktivně zajímat o nařízené jednání, takovou povinnost žádný zákon neupravuje. Navíc žalobce si dovolenou v Chorvatsku rezervoval již 16. 6. 2020, přičemž usnesení o nařízení jednání bylo vypraveno až 3. 7. 2020, tudíž žalobce nemohl tušit, na kdy bude jednání nařízeno. Dle žalovaného bylo žalobci řádně doručeno vhozením předvolání do schránky dne 21. 7. 2020, tudíž v dostatečném předstihu před jednáním. Nicméně jelikož se žalobce z dovolené vrátil až 28. 7. 2020, předvolánka se mu tak nemohla vůbec dostat do dispozice, a tudíž se na tento případ neužije doručení fikcí. Správní orgán a posléze žalovaný tak porušili § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen jako „s.ř.“), jelikož žalobci nebyla fakticky poskytnuta dostatečná doba na přípravu před jednáním.
3. S tímto je úzce spojeno také porušení práva žalobce se při jednání k věci vyjádřit, což má za důsledek nesprávně zjištěný skutkový stav. Navíc správní orgány hodnotily nedostatečně zjištěný skutkový stav čistě v neprospěch žalobce. Správní orgány vzaly při posouzení skutkového stavu, tedy že žalobce požil psychotropní látku před jízdou, jako rozhodné důkazy úřední záznam policie ČR a výpověď svědků M. a P., avšak policisté příjezdu žalobce přítomni nebyli, dostavili se až v průběhu domovní prohlídky, tudíž jimi sepsaný úřední záznam nemůže k momentu příjezdu žalobce cokoliv prokázat. Obdobně tomu je také u výpovědi svědků, jelikož ti příjezd ani samotné konání žalobce před zahájením prohlídky nesledovali. Není pravdou, že mezi příjezdem žalobce a zahájením prohlídky uplynula 1 minuta, jelikož žalobce po příjezdu setrval v autě asi 2-3 minuty, až poté došlo k zapsání žalobce do seznamu účastníků prohlídky, která tak začala cca 5 minut od příjezdu žalobce. Žalobce tak měl dostatek času po ukončení jízdy v autě sníst potravinu obsahující psychotropní látky, jak také tvrdí a v obecné rovině přiznává. Správní orgány neunesly své důkazní břemeno k závěru, že žalobce na místo prohlídky přijel již pod vlivem psychotropní látky, jelikož tvrzení žalobce nebylo vyvráceno. Správní orgány tak dospěly k nesprávnému závěru, že žalobce požil psychotropní látku již před jízdou.
4. Na základě všeho výše uvedeného žalobci navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci uplatnil žalobce nárok na náhradu nákladů řízení.

5. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých závěrech, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
7. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
9. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vinna žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) přestupku dopustil (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Podle závěru obsaženém v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS), *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání vinny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku, když žalobcem uplatněné námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce a samy o sobě nemohly vzbudit důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci.
10. Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel z Úředního záznamu policie ČR, č. j. KRPE-63007-3/PŘ-2019-170916, svědecké výpovědi L. P. a z toxikologického vyšetření žalobce a znaleckého posudku ohledně toxikologického nálezu u žalobce zpracovaného Ing. E. H., Ph.D.
11. Z výše uvedených podkladů správní orgány dospěly k závěru, že žalobce ukončil jízdu motorovým vozidlem tov. zn. Škoda FABIA, reg. zn. X, dne 27. 7. 2019 v 10.00 hodin před domem čp. 11 v ulici Tyršova v obci Moravská Třebová, přičemž bezprostředně po ukončení jízdy vystoupil z vozu a šel se účastnit prohlídky domu, přičemž od ukončení jízdy až po zadržení Policií ČR nekouřil a ani nekonzumoval poživatiny. Toxikologické

vyšetření a následně zpracovaný znalecký posudek dle správních orgánů prokázaly, že žalobce byl již v době ukončení jízdy pod vlivem THC, čímž žalobce spáchal již výše popsaný přestupek.

12. Proti těmto závěrům žalobce postavil svou „verzi“ událostí, které jeho zadržení předcházely. Prvně je třeba zdůraznit, že žalobce žádným způsobem během řízení před správními orgány ani v samotné žalobě nezpochybnil závěry uvedené ve zprávě z toxikologického vyšetření a ve znaleckém posudku. Pouze v žalobě uvedl konstrukt, že k jeho intoxikaci látkou THC došlo až po zastavení vozidla, tedy že po zastavení vozidla si vzal poživatinu obsahující THC a poté po 2 minutách vystoupil a šel se účastnit prohlídky. Tento žalobcův konstrukt však krajský soud nemůže hodnotit jako věrohodný, krajský soud jej hodnotí jako zcela účelový, vymyšlený se snahou pouze zbavit žalobce odpovědnosti za popsaný přestupek.
13. Žalobcův argument, že Úřední záznam Policie ČR nemůže být důkazem o skutečnostech, které se staly po jeho příjezdu do zapsání žalobce k prohlídce domu, jelikož Policie ČR v té době na místě vůbec nebyla, je zcela mylný. Úřední záznam Policie ČR v sobě obsahuje na místě zjištěné skutečnosti, totožnosti osob a další rozhodné informace. Ve zde projednávaném případě Úřední záznam obsahuje i informace poskytnuté lidmi, kteří byli na místě dokonce ještě před příjezdem žalobce. Čas sepsání úředního záznamu či příjezd Policie ČR je tedy zcela irelevantní, důležité jsou pouze informace v úředním záznamu zaznamenané. V tomto konkrétním případě se jedná o informace poskytnuté p. L. P., který byl příjezdu žalobce přítomen, což činí informace jím poskytnuté za zcela relevantní. L. P. do úředního záznamu uvedl, že před zahájením prohlídky stál u vchodu na pozemek, viděl přijíždět dvě osobní auta, přičemž z jednoho vystoupil žalobce, který se šel zapsat do seznamu účastníků prohlídky. Mezi těmito událostmi uběhla cca 1 minuta. Totožné skutečnosti uvedl p. L. P. též při ústním jednání. Pokud proti této svědecké výpovědi žalobce namítá, že jistě neuběhla 1 minuta, ale tak 2 minuty než vystoupil z auta, přičemž právě v této době měl požit jakousi poživatinu, tak tento argument krajský soud hodnotí jako účelový a ničím nepodložený. Oproti tomu výpověď p. P. je pro krajský soud věrohodná, ničím nezkreslená, jelikož ten události popsal 2x totožným způsobem, přičemž si pamatoval i rozestavení aut na silnici a poznávací značku auta, které přijelo těsně před žalobcem. Dle krajského soud tak svědek P. vnímal věc nezkresleně a pamatoval si všechny detaily. Oproti takové výpovědi nemůže žalobcovo tvrzení o nespécifikované poživatině obstát.
14. Žalobce však dále v žalobě sporoval procesní postup správního orgánu I. stupně, spočívající v projednání věci při ústním jednání bez jeho přítomnosti, čímž mu bylo zamezeno být slyšen a svědkům klást otázky.
15. Prvně je třeba zdůraznit, že žalobce byl k ústnímu jednání předvolán celkem třikrát, z prvních dvou jednání nařízených na den 6. 11. 2019 a 7. 1. 2020 se žalobce **vždy omluvil den před jednáním**, přičemž vždy jako důvod uvedl nespécifikovanou nemoc (k tomu krajský soud jen okrajově uvádí, že již tyto omluvy nemusely být správním orgánem pro nedostatečné odůvodnění akceptovány). Tyto dvě omluvy žalobce vždy správní orgán I. stupně akceptoval. Následně byl žalobce po třetí předvolán k ústnímu jednání na den 29. 7. 2020, přičemž z tohoto jednání se žalobce opětovně omluvil den před jeho jednáním s omluvou, že o předvolání nevěděl, jelikož byl na dovolené v Chorvatsku. Tuto omluvu již správní orgán neakceptoval a věc projednal v žalobcově nepřítomnosti. K tomu krajský

soud uvádí, že s postupem správního orgánu I. stupně souhlasí a hodnotí jej jako zcela zákonné, a to z následujících důvodů.

16. Dle § 23 odst. 1 s.ř. nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.
17. Dle § 24 odst. 1 s.ř. jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
18. Dle § 59 s.ř. správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
19. Na základě výše uvedené právní úpravy nelze jinak než uzavřít, že žalobci bylo řádně doručeno fikcí s dostatečným předstihem, když k doručení fikcí došlo dne 20. 7. 2020 (viz doručenska založena ve spise). Žalobce byl tedy předvolán zcela v souladu se zákonem. Jedinou otázkou pro posouzení tak bylo, zda správní orgán I. stupně omluvu neakceptoval v rozporu se zákonem. K tomuto závěru však krajský soud nedospěl.
20. Žalobce ve své omluvě ze dne 28. 7. 2020 uvedl, že se dne 29. 7. 2020 nemůže dostavit, jelikož se teprve dne 28. 9. 2020 vrátil z dovolené v Chorvatsku. Z tohoto však nevyplývá žádný vážný důvod, pro který by se žalobce nemohl dostavit, naopak je z této omluvy zcela jasné, že žalobce se již dne 28. 7. 2020 nacházel na území ČR a o jednání dne 29. 7. 2020 věděl. Krajský soud tak nevidí jedinou objektivní překážku, pro kterou by se žalobce jednání dne 29. 7. 2020 nemohl účastnit. Pokud žalobce poukazuje na to, že se nemohl na jednání dostatečně připravit, tak tuto skutečnost hodnotí krajský soud jako irelevantní. Žalobce měl možnost a byl i opakovaně poučen o možnosti se s podklady k projednání věci seznámit (viz předvolání k ústnímu jednání ze dne 21. 10. 2019 a 11. 12. 2019), a pokud takto neučinil, nelze to přičítat k tíži správního orgánu I. stupně. Lze tedy uzavřít, že pouhou žalobcovu „nepřipravenost“ na jednání nelze vnímat jako závažný důvod, pro který se žalobce nemohl k jednání dostavit. Nejednalo se tak o náležitou omluvu z jednání a bylo zcela na místě, i vzhledem k historii celého řízení, provést ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. K tomu lze nad rámec uvést, že pokud žalobce skutečně chtěl ve správním řízení toliko aktivně hájit svá práva, přičemž o probíhajícím řízení věděl a věděl i o tom, že již byl dvakrát z jednání omluven, mohl o své téměř měsíční dovolené správní orgán včas informovat.
21. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž na základě všeho výše uvedeného shledal žalobní argumentaci žalobce nedůvodnou.
22. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.

24. O věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve lhůtě k tomuto postupu nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 8. června 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce